

தமிழ் மொழியில் தோன்றிய முழுமுதற் இலக்கண நூல் தொல்காப்பியமாகும். இதில் உயிரினங்களின் குணங்கள் பற்றி குறிப்பிடுவதோடு தோன்றுத்தொட்டு காலம் காலமாக வழங்கி வரும் இம்மரபானது தமிழ் மொழியிலும் சொற்பொருள் நிலையிலும் மாற்றம் ஏற்படாமல் இருக்க பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது. உலகம் தோன்றிய காலம் முதல் பல உயிரினங்களுக்கு சில அடிப்படையைக் குணங்கள் காணப்படுகின்றது. அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு அறிஞர்கள் வகைப்படுத்துகின்றனர். தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களில் உயிரினங்களின் தோற்றம் அதன் இயல்பு, செயல் ஆகியவற்றைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். மரபியல் கோட்பாடு என்பது உயிரினங்களின் மரபுப்பெயர்களான இளம்பெயர்கள், ஆண்பாற்பெயர்கள், பெண்பாற்பெயர்கள் என இவற்றை வகைப்படுத்திக் குறிப்பிட்டுள்ளதை இக்கட்டுரையின் வழி விளக்குவதே நோக்கமாக அமைகிறது.

ஐந்தெழுத்து

“சான்றோர்களும் அறிவரும் கண்ட வழக்குகளே மரபாகும். உலக வழக்கிலும் செய்யுள் வழக்கிலும் காலம் காலமாகக் கடைபிடிக்கப்பட்ட ஒன்றிற்கு சொற்பொருள் உணர்த்தியதால் மரபியல் என்னும் பெயர் பெற்றது. ஒரு மரத்தின் வித்து கீழே விழுந்து மீண்டும் மீண்டும் மரமாகி தன்னுடைய சந்ததியை வளர்ப்பது போல என்றும் மாறாமல் இருப்பது மரபு” என்று தமிழணணல் மரபியலுக்கு விளக்கம் தருகிறார்.

“மரபென்ற பொருண்மை என்னையெனில் கிளவியாக்கத்து மரபென்று வரையறுத்து ஒதப்பட்டனவாளு செய்யுளின் கண் மரபென்று வரையறுத்து ஒதப்பட்டனாமின்றி இருதிணை பொருட் குணனாகிய இளமையும், ஆண்மையும், பெண்மையும் பற்றிய வரலாற்று முறையும், உயர்திணை நான்கு சாதியும் பற்றிய மரபும், அஃறிணைப் பால் மரபும் பற்றிய மரபும், அவைபற்றி வரும் உலகியல் மரபும் உலகியன் மரபும், நூன் மரபுமென இவ்வை மரபென்படும்பெறு” என்று பரோசிரியர் மரபியலுக்குத் தரும் விளக்கத்தைப் பார்க்க முடிகிறது.

இதேபோல் மரபியலுக்கு இளம்பிரணர் உரை வகைகளில் “இவ்வதிகாரத்தில் கிற்ப்பட்ட பொருட்டு மரபு உணர்த்தினமையான மரபியல் என்னும் பெயர்த்து” என்று

எழுந்த துறை கிணற்றார் . ஒரு பொருளாகக் கு மரபாவது எதுவெனில் அப் பொருளின் குணமாகிய இளமை, ஆண்மை, பெண்மை ஆகிய பொருள் பெற்று மரபாகக் குறித்துத் தோன்றுத்தொட்டு வழங்கிவரவது மரபுப்பெயர்கள் ஆகும் .

0000

மரபு என்னும் இச்சொல், இலக்கணம் என்ற பொருளிலும் தோன்றுத்தொட்டுப் பொருளாகக் கு உயர்ந்தோர் – அறிஞர்கள் – சொற்களை வழங்கி வந்த முறையே வழக்கு எனவே தொல்காப்பியர்,

வழக்கெனப் படுவ உயர்ந்தோர் மறேறே
நிகழ்ச்சி அவர்கட்டாக லானே (தொல். பொருள். 638)

என்று குறிப்பிடுகின்றார் . தொல்காப்பியத்திற்கு பின்னர் வந்த உரையாசிரியர்களும், இலக்கண திறனாய்வாளர்களும் உலக வழக்கு, செய்யுள் வழக்கு ஆகிய இரு வழக்கிலும் நடுங்கு காலமாகத் தோன்றுத்தொட்டுப் பயின்று வரும் மரபுச் சொற்களை உயர்திணை, அஃறிணை இரு திணைகளிலும் ஒன்றன்பால், பலர்பால், பலவின்பால் என்று ஐம்பாலிலும் குறிப்பிடுகையில் அவற்றை இளமையைத் தன்மை, ஆண்மைத் தன்மை, பெண்மைத் தன்மை முதலிய இயல்புகளைப் புலப்படுத்துவது வகையில் அவற்றின் இயல்புகளை நுண்மையாக ஆராய்ந்துக் கண்டும் போது தொல்காப்பியரின் உயிரினங்கள் பற்றியக் குறித்துக் களை அறிய முடிகிறது. தொல்காப்பியத்திற்குப் பிறகு தோன்றிய நபல்களில் மரபுச் சொற்கள் என்பது பற்றி,

எப்பொருள் எச்சொலின் எவ்வாறு உயர்ந்தோர்
செப்பினர் அப்படிச் செப்புதல் மரபே (நன் : 388)

என்றும் மொழியானது, சொற்களால் ஆனது. சொற்கள் யாவும் பொருள்களை உணர்த்தும் குறியீடுகளாகும். சொல்வோனது உள்ளத்தில் உள்ளதைக் கடைப்போன் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். “பண்டகை காலத்தில் சொற்கள் எவ்வாறு வழங்கப்பட்டதோ அந்த மரபுக் கிடாமல் சொற்களைக் கையாள வேண்டும். இல்லையெனில் சொற்களுக்கு பொருள் புரியாமல் பொருள்புரிந்துப் பிறிது பிறிதாகும்” என்று ந.சுப்புரட்டியார் குறிப்பிடுவதை அறிய முடிகிறது.

நபல்களில் மரபு நிலை திரியாதவாறு சொற்களைக் கையாளுதல் வேண்டும் என்பதை இலக்கிய ஆராய்ச்சியாளர்கள் பலரும் வற்புறுத்துவதை தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே நடமுறையில் இருந்துள்ளதை,

மரபுநிலை திரிதல் செய்யுட் கில்லை
மரபு வழிப்பட்ட சொல்லினான (தொல். பொருள். 636)

மரபு நிலை திரியின் பிறிது பிறிதாகும் (தொல். பொருள். 637)

என்னும் நபுறபாக்கள் சூட்டாகிறது. அதாவது “மரபு என்னும் இச்சொல் தோன்றுத்தொட்டு இலக்கணம் என்ற பொருளிலும், பொருள்களுக்குரியவனாய் சொற்களுக்கு வழங்கி வரும் சொல் மரபு என்ற பொருளிலும் நடுங்கு காலமாக வழங்கி வருகின்றது”

Written by - ர. உமாராணி, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை, பெரியார் பல்கலைக்கழகம், சலேம் - 636 011 -

Friday, 11 May 2018 16:39 - Last Updated Friday, 11 May 2018 17:02

என்னும் நபர் பா வழி விளக குவதோடும் பார்ப்பும், பறழ், கூட்டி, கார்முளை, கன்றும், பிள்ளை, மகவும், மாறி, கழிவி ஆகிய இவ்வனை ஒன்பதும் தமிழில் பொதுவாக உயிரினங்கள் அனதை திற்கும் வழங்கப்பட்டும் வந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. ஏனெனில் தமிழர்கள் பழங்காலத்தில் இயற்கையுடன் ஒன்றியும், உயிரினங்களுடன் பழகியும் வாழ்ந்த போதும் அவற்றிற்கும் வழங்கிய பெயர்கள் இன்றும் மரபுவழியாகக் கடைபிடிக்கப்பட்டும் வருகின்றனர். அவையே சில மாற்றம் பெற்றும் பல இன்றும் கடைபிடிக்கப்பட்டும் வந்துள்ளது. இவற்றைக் காலத்தின் பழமைக் கருதியும் மாறுபட்டும் உள்ளது என்பதை அறியவும் முடிகிறது. ஒவ்வொரு உயிரினத்திற்கும் மரபு வழியாக பல பெயர்கள் வழங்கப்பட்டும் வந்துள்ளது. அவை காலப்போக்கில் மாற்றம் பெற்று வழக்கில் வந்துள்ளது. "பிள்ளை" என்னும் இளம்பெயர் பெருவழக்காக இருப்பதாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் எடுத்துரைக்கின்றனர். ஆண்பிள்ளை என்றும் பெண்பிள்ளை என்றும், ஆண்பிள்ளை (ஆம்பிள்ளை), பெண்பிள்ளை (பொம்பிள்ளை) எனவும் வழங்கி வருகின்றன.

பொருள்திகார வாழ்வியல் விளக்கத்தில் "பிள்ளைத் தமிழ் இலக்கியம் பெருவரவினது பிள்ளையாண்டான் எனப்படும் வழக்கு இவ்வாறு வழங்கும் உள்ளமையால்,

முடிய வந்த அவ்வழக்கு உண்மையின் கடியலாகா கடன்றிற் தோர்க்கே" (தொல். பொருள். 145)

என்னும் ஆணை கொண்டு நாம் இணைத்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்ற கருதிப்பால் அறியமுடிகிறது.

- பார்ப்பும் - பறவை, தவழ்ப்பவை, கார்ங்கும்
- பறழ் - மடிங்கா, வரெகும், எலி, அணில், நாய், பன்றி, புலி, முயல், கார்ங்கும்
- கூட்டி - மடிங்கா, வரெகும், எலி, அணில், நாய், பன்றி, முயல், கார்ங்கும்
- கார்முளை - நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி
- கன்றும் - யானை, கர்திரை, கழுவை, கடமை, ஆ, எராமை, மரவை, கவரி, கராமம், ஓட்டகம், ஓரறிவாயிர. (நிலை, புல அல்லாதவை)
- பிள்ளை - பறவை, தவழ்ப்பவை, மடிங்கா, வரெகும், எலி, அணில், பன்றி,

- புலி, முயல், கார்ங்கும்
- மக - கார்ங்கும், மக்கள்
- மாறி - ஆடும், கர்திரை, நல்வி, உழவை, புல்வாய்
- கழிவி - கர்ஞ்சரம், ஆ, எராமை, கடமை, மரவை, கார்ங்கும், முசும், ஊகம்,

மக்கள் ஓரறிவாயிர (நிலை, புல, அல்லாதவை)

என்றும் உயிரினங்கள் அனதை திற்கும் வழங்கப்பட்டும் வந்துள்ளதை இவற்றின் வழி அறியமுடிகிறது.

Written by - ர. உமாராணி, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை, பெரியார் பல்கலைக்கழகம், சலேம் – 636 011 -

Friday, 11 May 2018 16:39 - Last Updated Friday, 11 May 2018 17:02

தொல் காப்பியத்தில் ஆண் மைப் பற்றிய பெயர்கள் தொல் காப்பியப் பதினாறு துப் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவை,

ஏறும் ஏற்றையும் ஒருத்தலும் களிறும்
சேவும் சேவலும் இரலையும் கலையும்
மோத்தையும் தகரம் உதளும் அப்பரம்
போத்தும் கண்டியும் கடவனும் பிறவும்
யாத்த ஆண்பாற் பெயரென மொழிப (தொல்.பொருள்.546)

என்பனவாகும். இப்பெயர்களுக்கு உரை எழுதிய இளம்பிரணர் “பிறவும் என்று முபிந்துள்ளதால் அவற்றிற்கு ஆண், விடை என்றும் வருவன போல எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்” என்கிறார். இதே பெயர்களை “பிறவும்” என்பதால் “ஆண், விடை, கிடாய் என வருவன போல வனவும் ஆண் மைப் பெயர்களைக் கொள்ளப்படும் இச்சித்திரத்திற்குக் கிறப்பட்ட போத்து என்பது இளமை குறித்த மரபுப் பெயராக வழங்கப் பெரினும் ஆண்பாற்குச் சிறந்து வருமாறு இளமைக்குச் சிறந்து வராதது” என க. வள்ளைவாரணர் விளக்குகிறார்.

ச. பாலசுந்தரனார் பிறவும் என்றதனால் காளை, விடை என்றாங்கு ஆண் மைக் குறித்து வருவனவாகும். ஆண் என்பது இருதிணைக்கும் உரிய சாதிப்பெயராகும். காளை என்பது திணையொடு பழகிய பெயராதற்கண் உயர் திணையை உணர்த்தி நிற்குமென்றும் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே ஒவ்வொரு காலக்கட்டத்திலும் குறிப்பிட்ட பெயர்கள் வழக்கில் வழங்கி வந்துள்ளன சில பெயர்கள் மட்டும் அழிந்துவிட்டது என்பதும் இவற்றையெல்லாம் கொண்டு அறிவனாக உள்ளன.

- ஆண்பாற்பெயர்களும் அவற்றைப் பெறுவனவும்
- ஏறு - பன்றி, புல்வாய், உழை, கவரி எருமை, மரலை, பெற்றம் சூறா.
- ஏற்றை - எல்லா ஆசைக்கும் பொது
- ஒருத்தல் - புல்வாய், புலி, உழை, மரலை, கவரி, கராகம், யானை, பன்றி, எருமை
- களிற்று - வழை, கழை
- சே - எருது
- சேவல் - மயில்லாப் பறவை, குதிரை
- இரலை - புல்வாய்
- கலை - புல்வாய், உணவு, முச்சு
- மோத்தை
- தகர்
- உதள் - ஆடு
- அப்பர்
- போத்து - பெற்றம், எருமை, புலி, மரலை, புல்வாய், நீர்வாழ், மயில், எழால்
- கண்டி - எருமை
- கடவன் - குரங்கு

என்று உயிரினங்கள் அனைத்திற்கும் வழங்கப்பட்டதுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

00000000 00000000

தொல் காப்பியப் பெண்மை குறித்த மரபுப் பெயர்களைப் பதினாறு பெயர்களைக் குறிப்பிடுகிறார். அவற்றை,

படேயையும் பட்டெயையும் பட்டெட்டையும் பண்ணணும்

மட்டும் நாகுங் கடமையும் அளகும்

மந்தியும் பாட்டியும் பிணயையும் பிணவும்

அந்தஞ் சான்ற பிடியொடும் பண்ணணே (தொல்.பொருள்.547)

என்னும் இப்பெயர்கள் உரையாசிரியர்கள் உரை வகைகளில் “அந்தஞ்சான்ற” என்பதற்கு மாறுபட்ட பொருளதைத் தருவதைப் பார்க்க முடிகிறது. அதாவது க. வள்ளலாரை அவர்கள் முடிவாற்றி எனனும் பொருளை முன் வகைக்கிறார். முதல் உரையாசிரியரான இளம்புரணர் தொல்காப்பியர் கற்றியதை அப்படியே பின்பற்றியுள்ளார் என்பதை “இச்சித்திரம் எனனத்தலிற்றோ எனின் பண்பாற் பெயர் உணர்த்துதல் நுத்தலிற்று” இவற்றின் வழி விளங்கிக் கொள்ளலாம். பின்னர் வந்த ச. பாலசுந்தரனார் அவர்கள் “அந்தஞ்சான்ற” என்பதை ஆண்பண்பென் னென் னும் மரபுப் பெயர்கள் ஓரறிவு உயிர்களான புல்லிற்கும், மரத்திற்கும் சிறுபான்மை வரும். (எ.கா.) ஆண்பண்பை, பண்பண்பை என்றும் குறிப்பிடுகிறார். தொல்காப்பியர் மரபுப் பெயர்களை உள்ளதை குறிப்பிட்ட படியே விளக்கவில்லை. அதாவது பெயர்களில் அதிகமாகப் பயன்பாட்டில் உள்ளதை நிற்பாவில் முதலில் விளக்குகிறார். அதாவது மாற்றி மாற்றி முறை வகுப்பும்முறை செய்துள்ளார் என்பது ஒவ்வொரு நிற்பாவழி உணரமுடிகிறது.

ஆண்பால் எல்லாம் ஆண்பென்ற கரிய
பண்பால் எல்லாம் பண்பென்ற கரிய
காண்பவனை அவையவை அப்பாலான (தொல்.பொருள். மரபு. 595)

ஆண்பாலெல்லாம் ஆண்பென்றும் பெயரைப் பெறும் என்றும், பண்பாலெல்லாம் பண்பென் னென் னும் பெயரும் என்று தொல்காப்பியர் எடுத்துரைக்கின்றனர்.

பண்ணணும் ஆணும் பிள்ளையும் அவையே (தொல்.பொருள்.614)

என்றும் நிற்பாவின் வழி பண்பு, ஆண்பு, பிள்ளை என்பன இருதிணைக்கும் பொதுவாக அமையும் அதாவது உயர்திணை மக்களாகக் கேடரியதும் ஆகும் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

- படே - கோழி
- பட்டெ - ஓட்டகம், குதிரை, கழுதை, மரகை
- பட்டெட்டெ - ஓட்டகம், குதிரை, கழுதை, மரகை
- பண்பு - மக்கள்
- மட்டும் - ஆடும்
- நாகு - எருமை, மரகை, பன்றி
- கடமை - ஆடும்
- அளகும் - கோழி, க்கை, மயில்
- மந்தி - குரங்கு, நந்தி, மயில்
- பாட்டி- பன்றி, நாய், நளி
- பிண்பு - புல்வாய், நவ்வி, உழை, கவரி
- பிணவம் - பன்றி, புல்வாய், நாய்
- பிடி - யானை

Written by - ர. உமாராணி, முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர், தமிழ்த்துறை, பெரியார் பல்கலைக்கழகம், சலேம் - 636 011 -

Friday, 11 May 2018 16:39 - Last Updated Friday, 11 May 2018 17:02

மூபிவாக உலகில் தோன் றிய இலக கண் றுல களில் எழுத து, சலால் மட டுமே உள் ளது பபாருளாக கனெ று தனியே றுல் வகூத தவர் தலால் காப் பியர் . கஹிப் பாக மரபியலுக் கனெ று தனி இயலகை கஹிப் பிடுகிறார் . உயிர் களின் தன் மகைகளையும் , கஹிங் களையும் கஹிண்டு பகூத துள் ளார் . மரபு என பது தலான்றுத் தலாட்டு வஹிங் கஹிவது. மரபுப் பபெர் கள் என பது பரம் பரகை பரம் பரயாகப் பின்பு ற்ப்படுவதாகும் . மரபியல் என னும் இயலில் இளமபை பபெர் -ஓன் பது, ஆண் பாற் பபெர் - பதினநை து, பபெண் பாற் பபெர் -பதிமபி ன்று என று பபெர் களகை வகூத துள் ளார் . மரபு என பதற் கஹி

பன் னலுங் காலமாய் ப் பழக கத தின விளகை, மரஹிவது மரபு, மஹிமகை, இயல் பு, இயல் றுறி, ஆறு சலாற் களாய் பபாருள் சலால் லப்படுகிறது.

இவற் றிற் கஹி உரகை வஹிங் கிய உரயாகிஹியர் களில் இளமப் பிஹிணர் றுடகை கபினமகஹி, பஹிசஹியர் உரகை வஹிவாக இஹிந் தாலும் பஹிந் து கஹிள் ள மஹிபியாமலும் , க.வஹிள் ளகைவஹிணன் தஹிவஹி உரயையும் , ச.பாலசஹிந் தரஹிர் உரகை மட டும் ளஹிதில் பஹிபியும் வஹிணம் சஹிங் க இலக கிய பாடல்களின் ளுத துக் காட டுடன் உள் ளது பஹிந் துகஹிள் ள ளஹிமயாகஹிள் ளது எனலாம் . மரபு என பது இலக கண் மரபு சமஹிதாய மரபு, உலக மரபு, சய்யுள் மரபு மஹிவிய பல மரபு வககைகள் உள் ளன். இயற் கபை பபாருள் னின் பபெர் ச சலால் மரபினகை உஹிணர் த துஹிவது மரபியலாகும் .

மரபுகளகை விளக கும் இம் மரபியலில் பிற் காலத்தில் இடகை சஹிடுகல் றிஹியஹிள் ளது. அதாவது மரபுப் பபெர் கள் , உயிஹின பாகஹிப் பாடு தவஹிர் த த மற் றவகை இடகைசஹிடுகல் எனக் கஹிள் ளலாம் . அந் த அஹிவஹிற் கஹி அஹிஹின றுஹிற் பாக கள் அமநை துள் ளதகை அஹிபமஹிபிஹிஹி. மரபியலில் தலால் காப் பியர் றுஹிற் பா அமபை பு மஹிபியிலும் வபை பு மஹிபியிலும் பல உத திகளகை கயாகஹிண்டுள் ளார் என பதகை அஹிபமஹிபிஹிஹி. அதாவது இலக கிய அடமஹிழி றுடயையும் வாய ற் தனவாக உள் ளது. ஓவ் வஹிஹி பபெர் களகை கஹிப் பிட்டு அவற் றிற் கஹி பஹினடயாக மற் றஹின் றகை கஹிஹிவதயையும் அஹிபமஹிபிஹிஹி.

0000 00000000

- இளமப் பிஹிணர் (உரகை), தலால் காப் பியம் பபாருள் திகஹிஹி, 2005.
- க. வஹிள் ளகைவஹிணன் , தலால் காப் பியம் மரபியல் உரகைவளம் , 1994.
- சி. இலக கஹிவஹிணர் , தலால் காப் பிய ஆராய் ச சி, 2009.
- று. சஹிப் பஹிஹிஹிஹிஹி, தலால் காப் பியம் காட டும் வஹிஹி க்ககை, 2011.
- ச. பாலசஹிந் தரம் , தலால் காப் பியம் பபாருள் திகஹிஹி, 2012.

umakrissmoo@gmail.com

*00000000000000 : - 0. 00000000, 000000000000 00000000, 000000000000, 0000000000 00000000000000, 0 000000 - 636 011 -